

РЕШЕНИЕ

№ 1106

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20221100506049 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С решение № 2335/22.03.2022 г., постановено по гр.д. № 59018/2021 г., по описа на СРС, 153 с-в, са отхвърлени предявените от К. В. В. срещу „К.С.“ ООД, обективно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на дисциплинарното наказание „уволнение“, наложено със Заповед за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ №21-03/12.08.2021г. и Заповед № 21-04/12.08.2021г. на управителя на дружеството за незаконно и неговата отмяна, и иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1, т. 1 КТ, за заплащане на сумата от 3 660, 00 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 12.08.2021 г. до 12.01.2022 г. вследствие на незаконното уволнение.

Със същото решение ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 800, 00 лева, представляваща разноски по делото.

Срещу първоинстанционното решение е подадена въззивна жалба от ищеца К. В. В., чрез адв. И. О., с надлежно учредена представителна власт по делото, с оплаквания за неговата неправилност поради допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Поддържа, че ангажираните по делото доказателства не установявали по категоричен начин, че ищецът не се е явил на работа в продължение на повече от два последователни работни дни, което да обоснове законността на извършеното уволнение. Твърди, че по делото не е изяснено местонахождението на работното място, на което е следвало да се яви, за да изпълни трудовите си задължения. Посочва, че съдът не е взел предвид обстоятелството, че от ищеца са били искани писмени обяснения за неявяването му на работа на 07.06.2021г., към който момент е бил в законен отпуск за временна неработоспособност, а в следствие издадената заповед за уволнение се е отнасяла за неявяването му на работа на 10.06.2021г. до момента

на издаване на заповедта. Твърди, че изводите на съда не кореспондират със събрания по делото доказателствен материал, тъй като видно от представената от ответника нотариална покана в нея е липсвало посочване на конкретен период за неявяване на работа, а представеното по делото писмено-искане от 21.06.2021г. не е доказано да е било връчено на ищеца. Поддържа, че в издадената заповед за уволнение не е била надлежно мотивирана, като не са посочени конкретни нарушения на трудовата дисциплина, които да обосноват налагане на дисциплинарно наказание уволнение. Сочи, че съдът не е съобразил, че наказанието не е наложено в предвидения в закона двумесечен срок от момента на откриване на нарушението, като в подкрепа на това се позовава на извършената проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ София, която е установила, че в досието на работника не се е съдържала заповед за прекратяване на трудовия договор, и за която проверка е издадено изходящо писмо с № 21062945/20.08.2021г. Излага съображения, че съдът неправилно е приел, че заявлението за прекратяване на трудовото правоотношение е изпратено от ищеца след 60 дни, тъй като същото е изпратено на 16.06.2021г., като причината за упражняване на правото му за прекратяване на трудовото правоотношение е било забавеното изплащане на трудовото му възнаграждение за отработените през м. май 2021г. дни, което е било заплатено едва на 25.08.2021г. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде изцяло отменено, а предявените иски - уважени. Претендира сторените в производството пред СРС и СГС разноски.

Въззиваемият – ответник „К.С.“ ООД“ не е подал отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, като в съдебно заседание чрез процесуалния си представител взема становище за неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевантите въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за частично основателна, като по конкретно наведени доводи във въззивната жалба, съдът намира следното:

Страните не спорят, че между тях е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор от 19.11.2020г., като ищецът е изпълнявал длъжността „шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, както и че от работодателя, чрез управителя му, са били издадени Заповед 21.03/12.08.2021г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и Заповед №21-04/12.08.2021г. за прекратяване на трудовото правоотношение по отношение на ищеца.

От съдържанието на уволнителна Заповед №21-03/12.08.2021г. се установява, че ищецът е уволнен дисциплинарно поради това, че от 10.06.2021г. до момента на издаване на заповедта, не се е явявал на работа. В заповедта е посочено, че на основание чл. 193, ал. 1 КТ на 21.06.2021г. на ищеца е изпратена нотариална покана, с която му е даден тридневен срок за даване на обяснения, връчена чрез залепване на постоянния му адрес на 22.07.2021г. като към момента на изтичане на срока за даване на обяснения /22.07.2021г./ от страна на ищеца не са постъпили каквито и да било обяснения.

С оглед на наведеното в исковата молба и поддържано във въззивната жалба оплакване, следва да бъде посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 1 КТ дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на

нарушението и не по-късно от 1 година от извършването им. Посочената разпоредба е императивна по своя характер, поради което съдът следи и служебно дали са спазени сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ /в този смисъл - решение № 432/25.03.2002 г. по гр. д. № 795/2001 г., III г. о., ВКС и решение № 796/23.10.2008 г. по гр. д. № 1102/2006 г., IV г. о., ВКС. Нормата на чл. 194, ал. 1 КТ урежда сроковете за налагане на дисциплинарни наказания, които са преклузивни и поради това с изтичането им се прекратява възможността работодателят да наложи дисциплинарното наказание, а за преклузивните срокове съдът следи не само по довод на страната, както е в настоящия случай, но и служебно в производството по проверка на законосъобразността на заповедта. Дисциплинарното производство е своеобразно санкционно производство и с изтичането на сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ се прекратява възможността за търсене на дисциплинарна отговорност. В правния мир дисциплинарното нарушение вече не съществува като основание за налагане на наказание. Поради това съдът следва да провери спазени ли са преклузивните срокове по чл. 194, ал. 1 ГПК и то преди да преценява законосъобразността на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по същество, защото не може да се преценява по същество извършено ли е нарушението, след като то вече не съществува в правния мир като правнорелевантен факт. Нормата на чл. 194, ал. 1 КТ съдържа два срока: 2-месечен от откриване на нарушението и 1-годишен от извършването му, съотношението между които е, че ако е изтекъл 2-месечният от откриване на нарушението не може да се приложи 1-годишният, а ако е изтекъл 1-годишният срок от извършването му, той поглъща 2-месечния от откриването му. От значение за спазване на сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ е моментът на връчване на заповедта, тъй като по аргумент от разпоредбата на чл. 195, ал. 3 КТ именно това е моментът на налагане на дисциплинарното наказание.

Съгласно възприетото в теорията и константната практика на ВКС разпоредбата на чл. 194 КТ визира двумесечен срок от откриване на нарушението, което практиката тълкува като срок, който започва да тече от момента, в който субектът на дисциплинарната власт е узнал /получил информация/ за нарушението на трудовата дисциплина, установено в съществените му признаци - субектът на нарушението, времето и мястото му на извършване, както и индивидуализиращите признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като нарушение/ (в този смисъл и Определение № 1088 ОТ 22.10.2014 г. по гр. д. № 4031/2014 Г., Г. К., III Г. О. НА ВКС).

Настоящият състав като взе предвид, че съгласно изложеното в заповедта за уволнение ищецът не се е явил на работа на 10.06.2021г., както и с оглед представеното по делото е неоспорено от ответното дружество писмо до ищеца от 11.06.2021 г., включително и вида на твърдяното нарушение – неявяване на работа за изпълняваната длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, достига до извод, че именно на 10.06.2021 г. работодателят е открил твърдяното извършване на нарушението на трудовата дисциплина от страна на работника, поради което и от този момент е започнал да тече двумесечният преклузивен срок по чл. 194, ал. 1 от КТ, който е изтекъл на 10.08.2021 г. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, както и Заповедта за дисциплинарно уволнение са издадени на 12.08.2021г. и са връчени на 23.08.2021г. Така, както към момента на издаване на Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание – 12.08.2021 г., така и към връчването ѝ - 23.08.2021г. правото на работодателя за ангажиране на дисциплинарната отговорност на работника за нарушението, описано в заповедта, се е погасило поради изтичане на 2-месечния преклузивен срок по чл. 194, ал. 1 КТ. От страна на ответника нито се твърди, нито се доказва през периода от 10.06.2021г. до 12.08.2021 г., съответно 23.08.2021г., когато е текъл 2-месечният срок по чл. 194, ал. 1 КТ, да е осъществено някое от обстоятелствата по чл. 194, ал. 3 КТ, което да е довело до спиране на същия. От което следва извода, че дисциплинарното наказание „уволнение“ е наложено след изтичане на предвидения в закона преклузивен срок, което нарушение на правилата за налагане на дисциплинарно наказание е достатъчно само по себе си, за да обоснове

незаконност на извършеното уволнение.

Като не е взел предвид и не е обсъдил своевременно наведеното още с исковата молба твърдение за неспазване на срока по чл. 194, ал. 1 от КТ, а и до колкото с оглед на преклузивния характер на срока съдът следва да следи и служебно за спазването му, първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, в резултат на което е постановил неправилно решение като е отхвърлил предявения иск за признаване на извършеното уволнение за незаконно и неговата отмяна. Поради което постановеното решение следва да бъде отменено в тази си част, като бъде постановено ново, с което предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ да бъде уважен и извършеното със Заповед №21-03/12.08.2021 г. за налагане на дисциплинарно наказание и Заповед №21-04/12.08.2021г. за дисциплинарно уволнение, издадени от управителя на ответното дружество следва да бъдат отменени, а извършеното уволнение да бъде признато за незаконно и като такова отменено.

С оглед на благоприятния изход на спора за възбиаемия и незаконността на уволнението на основание чл. 194 КТ е безпредметно да бъдат обсъждани останалите наведени от него във въззивната жалба оплаквания относно незаконосъобразността на извършеното уволнение.

Основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ предполага разглеждане на оплакванията във въззивната жалба във връзка с отхвърления от първоинстанционния съд иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 255, ал. 1 КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 255, ал. 1 КТ при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца.

За уважаването на претенцията за заплащане на обезщетение е необходимо да бъдат реализирани следните предпоставки: 1) незаконосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение; 2) оставане на работника без работа след прекратяване на трудовото правоотношение; 3) претърпени вреди от работника, изразяващи се в пропуснати ползи във връзка с оставането му без работа; 4) причинна връзка между незаконосъобразното уволнение и претърпените вреди.

В хода на настоящото производство по безспорен начин се установява незаконосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, и доколкото в хода на първоинстанционното производство съдът е установил, извършвайки справка от трудовата книжка на ищеца в съдебно заседание от 08.03.2022 г., че за последно е работил по трудово правоотношение до 04.08.2019г., след която дата няма отбелязвания същият да е започнал работа по други трудови правоотношения, както и от представената от НОИ Справка, то следва да бъде прието, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за оставане без работа е основателен. С оглед на обстоятелството, че трудовото правоотношение с жалбоподателя е било незаконосъобразно прекратено на 23.08.2021г., тъй като в този момент му е връчена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и за прекратяване на трудовото правоотношение (по агр. от чл. 195, ал. 3 КТ), и от този момент за него се е породило правото да претендира обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение, но за не повече от 6 месеца. Размерът на дължимото се обезщетение по чл. 225, ал. 1 вр. чл. 228, ал. 1 КТ се определя въз основа на brutното трудово възнаграждение за последния пълен отработен от служителя месец. Съгласно чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ в brutното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по чл. 228 от Кодекса на труда се включва основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер /предвидими и сигурни/, които са определени в Наредбата, в друг нормативен акт, в колективен трудов договор, във вътрешните правила

за работна заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор.

От представения по делото трудов договор №20-09/19.11.2020г. се установява, че ищецът е бил назначен на заеманата от него длъжност, за която е предвидено заплащане на основно месечно трудово възнаграждение в размер на 610, 00 лева. Видно обаче от представения по делото фиш за изплащане на възнаграждение на ищеца за последния пълен отработен от него месец - м. април 2021г. заплатеното му възнаграждение е било в размер на 650, 00 лева, въз основа на която сума следва да бъде изчислен размерът на дължимото се обезщетение за оставане без работа. Настоящият състав, като взе предвид периода, за който ищецът претендира заплащане на обезщетение за оставане без работа 12.08.2021г. – 12.01.2022г., и като съобрази, че трудовото правоотношение е било прекратено на 23.08.2021г., достига до извод, че предявеният иск за обезщетение за оставане без работа следва да бъде уважен за периода 23.08.2021г. – 12.01.2022г., като размерът на обезщетението, изчислен съобразно правилото на чл. 162 ГПК възлиза на 3 064, 25 лева, за която сума предявеният иск е основателен, като за разликата над този размер до пълния такъв от 3660,00 и за периода от 12.08.2021 г. до 23.08.2021 г. лв. искът е неоснователен.

Воден от горното и като взе предвид, че достига до изводи, различни от приетите от първоинстанционния съд, настоящият състав приема, че постановеното решение следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението, извършено със заповед №21-03/12.08.2021г. и Заповед № 21-04/12.08.2021г. за незаконно и за неговата отмяна, както и в частта, с която искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 255, ал. 1 КТ е отхвърлен за сумата от 3 064, 25 лева, като вместо това бъде постановено решение, с което извършеното уволнение бъде признато за незаконно и бъде отменено и предявеният иск за заплащане на обезщетение за оставане без работа за периода 23.08.2021г. – 12.01.2022г. бъде уважен за сумата от 3 064, 25 лева. Решението следва да бъде отменено и в частта, с която в полза на ответното дружество са присъдени разноски за адвокатско възнаграждение над сумата от 48,16 лв. до присъдените такива в размер на 800,00 лв.

Постановеното решение следва да бъде потвърдено в частта, с която искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 255, ал. 1 КТ е отхвърлен за разликата над 3 064, 25 лева до пълния претендиран размер от 3 660, 00 лев и за периода от 12.08.2021 г. до 23.08.2021 г. лв.

При този изход на спора, въззивникът - ищец има право да му бъдат присъдени сторените разноски съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 273 ГПК съразмерно с уважената част на иска в размер на 600,00 лв. за производството пред СГС и 700,00 лв. в производството пред СРС, като направеното от процесуалния представител на въззваемия ответник възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение е неоснователно предвид правната и фактическа сложност на делото, както и оглед обстоятелството, че в производството са предявени обективно съединени конститутивен и осъдителен искове, а заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение е в минималения размер по чл. 7, ал. 1, т. 1 и чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения/редакция бр. 68 от 31.07.2020 г./.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 172,57 лв., представляваща дължимата държавна такса по уважените оценяем и неоченяем искове.

С оглед на правилата, установени в разпоредбата на чл. 280, ал. 2, т. 3 ГПК въззивното решение може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2335/22.03.2022 г., постановено по гр.д. № 59018/2021 г., по

описа на СРС, 153 с-в, **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от К. В. В., ЕГН: *****, адрес: гр. София, ж.к. Дървеница, блок **** срещу „К.С.“ ООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, „ул. ****, иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно и отмяната на дисциплинарното наказание „уволнение“, наложено със Заповед за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ №21-03/12.08.2021г. и Заповед № 21-04/12.08.2021г. на управителя на ответното дружеството, **в частта**, с която искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1, т. 1 КТ е отхвърлен за заплащане на сумата от 3 064, 25 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 23.08.2021 г. до 12.01.2022 г. вследствие на незаконното уволнение, **както и в частта**, с която в полза на ответното дружество са присъдени разноски за адвокатско възнаграждение над сумата от 48,16 лв. до присъдените такива в размер на 800,00 лв., **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на К. В. В., ЕГН: *****, адрес: гр. София, ж.к. Дървеница, блок **** от длъжността „шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, извършено със Заповед №21-04/12.08.2021г. и Заповед №21-03/12.08.2021г. на управителя на „К.С.“ ООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, „ул. ****, с която е наложено дисциплинарно наказание "уволнение".

ОСЪЖДА „К.С.“ ООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, „ул. **** да заплати на К. В. В., ЕГН: *****, адрес: гр. София, ж.к. Дървеница, блок **** на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ сумата от 3 064, 25 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение за периода от 23.08.2021 г. – 12.01.2022г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2335/22.03.2022 г., постановено по гр.д. № 59018/2021 г., по описа на СРС, 153 с-в, **в частта**, с която предявеният от К. В. В., ЕГН: *****, адрес: гр. София, ж.к. Дървеница, блок **** против „К.С.“ ООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, „ул. **** осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1, т. 1 КТ, е отхвърлен за разликата над 3 064, 25 лева до пълния претендиран размер за сумата от 3 660, 00 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа и за периода 12.08.2021 г. до 23.08.2021 г. вследствие на незаконното уволнение, както и в частта, с която в полза на „К.С.“ ООД, ЕИК **** са присъдени разноски в размер на сумата от 48,16 лв.

ОСЪЖДА „К.С.“ ООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, „ул. **** да заплати на К. В. В., ЕГН: *****, адрес: гр. София, ж.к. Дървеница, блок **** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр чл. 273 ГПК, **сумата от 600,00 лв.**, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в производството пред СГС и **сумата от 700,00 лв.**, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в производството пред СРС.

ОСЪЖДА „К.С.“ ООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, „ул. ****, да заплати в полза на СГС, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от 172,57 лв., представляваща дължимата държавна такса по уважените оценяем и неоченяем икове.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____